

Arrest

nr. 123 809 van 12 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 maart 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot.

1.2. Op 2 september 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13/03/2013 werd ingediend door:

(...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. De Belgische onderdaan legt een attest voor waaruit blijkt dat zij een invaliditeitsuitkering heeft ontvangen in de periode maart 2012 - februari 2013. Hieruit blijkt dat het gemiddeld maandelijks inkomen van de referentiepersoon ongeveer € 850 bedroeg voor de vermelde periode. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Tevens blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), en artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens.

De verzoekende partij betoogt dat mevrouw B.K. lijdt aan multiple sclerose, een ernstige medische problematiek die bijstand in de thuissituatie vereist. Zij heeft inderdaad een uitkering als invalide genoten maar heeft thans beschikking over werkloosheidsuitkeringen ten belope van een bedrag van om en bij de 1200 euro per maand. Bovendien heeft zij als persoon met een handicap recht op een inkomensvervangende tegemoetkoming ten belope van ongeveer 109,29 euro per maand alsook een integratietegemoetkoming categorie 1 ten belope van ongeveer 37,14 euro per maand. Globaal is dat dus ongeveer 146,35 euro per maand.

De verzoekende partij stelt dat haar bij de aanvraag in Mechelen werd verzocht binnen de drie maanden een aantal aanvullende bewijzen en documenten voor te leggen, waaronder de bestaansmiddelen van de Belg. Er werd nergens aangegeven dat de echtgenote van de verzoekende partij aan een bepaald barema diende te geraken. Enkel de bestaansmiddelen en de laatste fiscale aanslag dienden te worden overgelegd en dit zonder commentaar. Uit de voorgelegde documenten blijkt inderdaad dat er een gemiddeld maandelijks inkomen uit invaliditeitsuitkering werd betaald ten belope van ongeveer 850 euro per maand maar dat er geenszins rekening werd gehouden met de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming. Bovendien is de referentieperiode te kort. De ambtenaar heeft de verzoekende partij niet gewezen op enige problemen bij het indienen van de gevraagde stukken. Hij beperkte zich tot de mededeling dat het gaat om vormelijke stukken die moeten worden gevoegd bij het dossier. Indien de verzoekende partij zou geweten hebben welk belang er uiteindelijk zou worden gehecht aan deze stukken zou de referentieperiode aanzienlijk zijn verbreed en desgevallend zou, gelet op het tijdsverloop, er aanvullend gestoffeerd zijn met bijkomende stukken.

De verzoekende partij geeft de inhoud van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 213 van het BW, artikel 8 EVRM, en de artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens weer.

De verzoekende partij betoogt dat zij het recht heeft te huwen met de persoon van haar keuze en het recht heeft om met deze persoon samen te leven. Zij verwijst naar bovengenoemde artikelen. In dezelfde zin heeft zij het recht een gezin te stichten en mag en kan zij effectief met dit gezin samenwonen. De verzoekende partij is gehuwd met een Belgische onderdaan.

De verzoekende partij betoogt dat haar bij haar aanvraag werd gevraagd een overzicht te geven van de bestaansmiddelen van de Belg door overlegging van de fiscale aanslagen, een bewijs van ziekteverzekering op naam van beiden, een attest van behoorlijke huisvesting en een attest dat de partijen niet ten laste leven van het OCMW. Voor het overige werd hen niet gevraagd nog andere stukken over te leggen. De echtgenote van de verzoekende partij beschikt over voldoende huisvesting en voldoende bestaansmiddelen. De verzoekende partij geeft toe dat er in de referentieperiode een lager inkomen was maar indien de verwerende partij zou hebben opgemerkt dat er zich een probleem stelde aangaande de referentieperiode dan kon deze worden verbreed en had de verzoekende partij de mogelijkheid gehad om inkomsten uit een ruimere periode op te geven. Bovendien kon er dan eveneens opgave gedaan worden van de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming. Alle stukken die de verwerende partij heeft gevraagd werden overgelegd.

De verzoekende partij stelt verder dat de bestreden beslissing misschien naar de letter van de wet wel kon worden genomen maar dat zij werd genomen in strijd met minstens de geest van de wet daar waar op eenvoudige wijze de verzoekende partij kon worden gevraagd stukken mede te delen betreffende onder meer de inkomsten van de laatste jaren, minstens inkomsten uit een ruimere referentieperiode. Bovendien konden stukken worden toegevoegd aangaande de integratietegemoetkoming en inkomsten uit vervangende tegemoetkomingen.

De verzoekende partij betoogt verder dat thans, indien het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden uitgevoerd, dient te worden vastgesteld dat de echtgenote van de verzoekende partij hulpbehoevend is en in haar hoedanigheid van multiple sclerosepatiënt bijstand nodig heeft van derden in haar thuissituatie. Er werd aangetoond dat het gezin van de verzoekende partij op geen enkele wijze ten laste is geweest van het OCMW maar thans, indien het bevel om het grondgebied te verlaten zou worden uitgevoerd, zou de echtgenote van de verzoekende partij worden "gedeclasséerd". Zij zal gebruik moeten maken van de diensten van derden om zich te laten bijstaan in de woning en zij zal zich eventueel moeten richten tot het OCMW teneinde eventueel het leefloon te genieten en tussenkomsten te ontvangen ofwel hulp van derden die eveneens ten laste van de maatschappij zouden vallen. Dit kan uiteraard niet de bedoeling zijn van de wetgever. De bestreden beslissing werd dan ook op onredelijke wijze genomen.

De verwerende partij heeft de plicht na te gaan of op basis van de aangegeven bestaansmiddelen de partijen een menswaardig leven kunnen leiden, en dat heeft zij niet gedaan. Daardoor legt een strikte toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een strengere voorwaarde op dan deze voorzien in artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet voor de familieleden van de burger van de Unie waarbij in ieder geval in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met haar integratietegemoetkoming. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet houdt mogelijk een schending in van het gelijkheidsbeginsel indien het wordt toegepast zoals in casu, wat aanleiding kan geven tot een prejudiciële vraag.

Als artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zo streng wordt toegepast zoals in casu, wordt elke invalide die geniet van een invaliditeitsuitkering en die niet in het bezit is van bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 14, §1, 3° van de wet van 25 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, zonder meer uitgesloten van het recht op gezinshereniging.

De verzoekende partij stelt dat zij alles heeft gedaan wat de ambtenaar van de stad Mechelen heeft gevraagd, en heeft hierbij niet de minste duiding of toelichting gekregen wat minstens moet beschouwd worden als onzorgvuldig of onredelijk.

2.1.2. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“(…) Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

2.1.3. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij zelf op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag indiende, en dat zij dus zelf duidelijk op de hoogte was, of zeker diende te zijn van de wettelijke voorwaarden van deze bepaling, namelijk dat de Belgische onderdaan *“over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”* Dit kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsplicht zoals hierboven weergegeven, en van de verzoekende partij mag dan ook verwacht worden dat zij de nodige elementen naar voor brengt bij het bestuur om aannemelijk te maken dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dit te meer nu haar de bijlage 19ter werd betekend waarbij verwezen werd naar de toepasselijke wettelijke bepaling en waarbij haar uitdrukkelijk gevraagd werd om de nodige stukken over de bestaansmiddelen van de Belg bij te brengen. Dat de verzoekende partij dit zelf beperkend interpreteert en nalaat stukken bij te brengen van onder meer een inkomensvervangende tegemoetkoming alsook een integratietegemoetkoming kan de verwerende partij bezwaarlijk worden aangewreven. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij het bestuur heeft laten weten dat haar echtgenote multiple sclerose heeft en behoeftig is, noch dat zij een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming geniet, noch dat zij thans kan beschikken over werkloosheidsuitkeringen ten belope van een bedrag van om en bij de 1200 euro per maand. Evenmin blijkt dit uit het administratief dossier.

De stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, bevinden zich niet in het administratief dossier, en de verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij deze documenten aan het bestuur heeft overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Vanzelfsprekend kan het bestuur bij het nemen van haar beslissing enkel rekening houden met de elementen waarvan zij op de hoogte is of had moeten zijn. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

De verzoekende partij geeft verder toe dat uit de voorgelegde documenten inderdaad blijkt dat er een gemiddeld maandelijks inkomen uit invaliditeitsuitkering werd betaald ten belope van ongeveer 850 euro. Zij bevestigt hiermee het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat *“Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. De Belgische onderdaan legt een attest voor waaruit blijkt dat zij een invaliditeitsuitkering heeft ontvangen in de periode maart 2012 - februari 2013. Hieruit blijkt dat het gemiddeld maandelijks inkomen van de referentiepersoon ongeveer € 850 bedroeg voor de vermelde periode. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens.”* Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze besliste dat *“Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”*

2.1.4. Voor zover de verzoekende partij verwijst naar het recht om te huwen heeft zij geen belang bij dit onderdeel van het middel. Zij is immers reeds gehuwd, wat blijkt uit het stuk van de stad Mechelen, dat zich in het administratief dossier bevindt. Voor zover zij verwijst naar haar samenwoonplicht, wijst de Raad erop dat niks de verzoekende partij verhindert haar gezinsleven elders verder te zetten, samen met haar echtgenote, zoals uit de bespreking hierna zal blijken. Bovendien verliest de verzoekende partij nog uit het oog dat de wettelijke bepalingen inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels inzake de binnenkomst, het verblijf en de vestiging in het Rijk te ontsnappen.

Voor zover de verzoekende partij verwijst naar artikel 8 EVRM stelt de Raad dat, aangezien zij nooit tot verblijf werd gemachtigd het in casu een eerste toegang betreft en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt dat zij wenst samen te wonen met haar partner en de huwelijksplichten wenst te vervullen, doch toont hiermee niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de personen met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag indient. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aangetoond, evenmin als de schending van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens dient te worden geduïd dat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 slechts de waarde heeft van een beginselverklaring die als zodanig geen rechtsgevolgen doet ontstaan, zodat de schending van de artikelen 12 en 16 van deze verklaring niet kan worden ingeroepen als annulatiegrond (RvS 9 december 2003, nr. 126.228; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.314; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

2.1.5. De verzoekende partij stelt verder dat een strikte toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een strengere voorwaarde oplegt dan deze voorzien in artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet voor de familieleden van de burger van de Unie waarbij in ieder geval in het kader

van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met haar integratietegemoetkoming. Verzoekende partij kan evenwel niet worden gevolgd in haar kritiek. Immers blijkt uit de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat ook bij de gezinshereniging met een Belg het bestuur rekening moet houden met de aard en de regelmaat van de inkomsten van de referentiepersoon en diens gezinssituatie, nu de Belg moet aantonen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten. In casu heeft het bestuur dit nagegaan, nu duidelijk blijkt dat het motiveerde dat *“Hieruit blijkt dat het gemiddeld maandelijks inkomen van de referentiepersoon ongeveer € 850 bedroeg voor de vermelde periode. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”* Immers wordt gemotiveerd wat het inkomen van de referentiepersoon is, hoe laag dit is in vergelijking met de armoedegrens en dat, indien de verzoekende partij ook van dit inkomen zou moeten leven, dit veel te laag is om een minimum aan waardigheid voor beiden te garanderen. Door opnieuw te verwijzen naar de integratietegemoetkoming, gegeven dat verzoekende partij nagelaten heeft te melden aan het bestuur, slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Gelet op voorgaande ziet de Raad niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij het stellen van de door haar geformuleerde prejudiciële vraag.

Verzoekende partij kan tot slot niet gevolgd worden als zou de wet te strikt worden toegepast of nog, dat er strengere voorwaarden worden opgelegd dan voorzien. De Raad verwijst naar zijn bespreking hoger.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat het verkrijgen van een inschrijving in het vreemdelingenregister van een vreemdeling die echtgenoot is van een Belg een recht is en dat de weigering dit recht toe te kennen op afdoende wijze moet gemotiveerd worden. De verzoekende partij herhaalt dat de verwerende partij haar niet heeft verzocht bijkomende stukken bij te brengen. Zij heeft daarom geoordeeld op basis van een onvolledig dossier.

De verzoekende partij legt nu een dossier over met een ruimer referentiekader waaruit duidelijk blijkt dat zij zeker beschikking heeft over stabiele bestaansmiddelen. De verwerende partij is niet nagegaan of op basis van de aangegeven bestaansmiddelen partijen daadwerkelijk menswaardig kunnen leven zoals zij dit thans doen. Zij legt voor de Raad nu eveneens stukken neer waaruit duidelijk blijkt dat haar echtgenote lijdt aan multiple sclerose en hulp van derden nodig heeft, en dat haar inkomsten hoger liggen dan de weerhouden inkomsten.

De verzoekende partij herhaalt dat de bestreden beslissing ingaat tegen de bedoeling van de wetgever en de toepassing van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, het EVRM, de Vreemdelingenwet en het Burgerlijk Wetboek.

De verzoekende partij herhaalt haar argumenten zoals uiteengezet in het eerste middel. De motivering van de bestreden beslissing is niet correct. Doordat de verwerende partij heeft geoordeeld op basis van een onvolledig dossier zijn het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Tenslotte verzoekt de verzoekende partij om aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag te stellen, namelijk of *“Artikel 40ter door binnen het kader van het onderzoek van de bestaansmiddelen geen rekening te houden met de persoonlijke situatie van de invalide Belg waarbij onder meer de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijner laste zijn geen inbreuk uitmaakt op het principe van gelijkberechtiging van de invalide Belg met de burgers van de Unie die een dergelijke bijkomende garantie voorzien in artikel 40bis §4 van de wet van 15 december 1980 wel krijgen en/of een dergelijke ongelijke berechtiging wel onverenstamt met de Grondwet?”*.

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.3. Wat voor het overige de bespreking van het tweede middel betreft, kan de Raad volstaan met integraal te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet worden herhaald dat niet blijkt dat verweerder heeft nagelaten enig door verzoeker aangebracht nuttig stuk bij zijn beoordeling te betrekken en dat het niet aan verweerder toekomt om verzoekers verblijfsaanvraag met stukken te onderbouwen of personen te contacteren teneinde aanvullende bewijsstukken – waarvan verweerder onmogelijk kan weten of deze bestaan – op te vragen. Van een normaal redelijk handelende persoon mag worden verwacht dat hij de bewijsstukken waarover hij beschikt aan het bestuur overmaakt op het ogenblik hij een verblijfsaanvraag indient of in de periode die hem wordt toegekend om deze stukken alsnog neer te leggen. Uit het feit dat verzoeker tal van stavingsstukken niet aan verweerder overmaakte, terwijl hij wist of behoorde te weten dat verweerder zijn verblijfsaanvraag zonder deze documenten onmogelijk kon inwilligen, kan slechts worden afgeleid dat verzoeker zelf onzorgvuldig optrad.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER